

den Justitsministers Venner, der, efter hvad der siges ude paa Landet, er Medlem af et Bondeministerium, et Landboministerium, et Ministerium, der repræsenterer de brede Landbointeresser; jeg paaviste, hvorledes Justitsministeren er med i den vildeste københavnske Spekulation, hvorledes Københavneriets Spekulationsarbejde paa Københavns enorme Udvidelse netop finder sit Hold hos denne Justitsminister. Jeg paaviste ved første Behandling, jeg gentager det her, hvorledes der Gang paa Gang kan paavises det nærmeste Forhold mellem de store ledende Finansmænd og denne Justitsminister, og i den Sag, jeg omtalte, de Adolphsen'ske Grunde, foreligger der netop et stort Projekt, der blev anbefalet og omtrent daglig støttet i den højtærede Ministers Organ. Der have Konseilspræsidenten — jeg henvender mig her et Øjeblik til Konseilspræsidenten — og vistnok ogsaa Forsvarscommissionen, for saa vidt det har været mig bekendt, der burde vel ingenting være mig bekendt — været i Stand til at bedømme Udseendet af det store Projekt, som Justitsministeren og hans Blad interesserede sig for. Det er det bekendte Projekt fra Efteraaret om, at Staten skulde afstaa 23,000 Kvadratalen af Garderkasernens Grund til et Konsortium mod, at Garderkasernen blev lagt ud paa den anden Side af Jagtvejen. For dette Projekt interesserede den højtærede Justitsministers Organ sig paa det allermost levende. Gennem en Artikel i „Berlingske Tidende“ er det godtgjort, at Konferensraad Heide kendte alle Enkelthederne i denne Plan. Men da Sagen endelig blev forelagt Konseilspræsidenten og Forsvarscommissionen, saa undersøgte man det, og saa fandt man, at det vilde være at tappe Statskassen for et Beløb, der kun kan angives i et syvcifret Tal, og derfor afviste Konseilspræsidenten med Rette denne Plan, og Projektet faldt hen til stor Sorg for Justitsministeren og hans Organ. Men det var et Projekt, der, som sagt, gik ud paa at tappe Statskassen for en Sum, der udgør op over 1 Mill. Kr.

Den højtærede Justitsminister sagde før, at der ingen Modsigelse var imellem, hvad han havde sagt, og hvad jeg havde oplyst; han sagde det angaaende Politidirektørens Erklæring og hans egen Udtalelse. Ja, mine Herrer, naar der ingen Modsigelse er der, saa ved jeg overhovedet ikke, hvor der er nogen Modsigelse, saa hører al Diskussion jo op. Naar Justitsministeren siger: Det er ikke rigtigt, at

jeg har opgivet Politidirektøren de Personer, og Politidirektøren siger: Jeg har givet den til de af Justitsministeren opgivne Personer — hvis der ingen Modsigelse er der, saa hører jo alting op, saa er jo al Diskussion umulig; hvis sort ikke er sort og hvidt ikke er hvidt og sort ikke er det modsatte af hvidt og omvendt, saa hører jo al Diskussion op.

Jeg havde endvidere efter Rigsdagstidenden oplyst, at Justitsministeren i Efteraaret sagde, at hvad der her skete med „Middagsposten“s Redaktør, var tidligere sket i mangfoldige Tilfælde, og siden har jeg vist, at efter det Bilag, det højtærede Finansudvalg har fremskaffet, er det ikke sket i mangfoldige Tilfælde. Den højtærede Justitsminister har dog utvivlsomt søgt at oplede alle de Tilfælde, det paa nogen Maade var ham muligt, og hvad finder han saa? Saa finder han i 18 Aar under Højre i Tiden fra 1883—1901 7 Tilfælde af Strafsudsættelse, hvoraf ikke eet har mindste Lighed med „Middagsposten“s Redaktørs, ikke et eneste! Og saa finder han i Tiden efter 1901 8 Tilfælde, hvoraf ikke et har nogen Lighed med det Tilfælde, her foreligger. Har jeg da ikke Ret til at konstatere en aabenbar Modsigelse imellem, hvad der her er oplyst, og Justitsministerens Udflugter i Efteraaret, nemlig om de mangfoldige Tilfælde. Ordet staar i Rigsdagstidenden; han søgte at dække sin Adfærd overfor „Middagsposten“s Redaktør med den Paastand, at det var noget almindeligt, at det var noget, der var sket i mangfoldige Tilfælde. Og saa viser det Bilag, Finansudvalget har fremskaffet, at det var Usandhed, hvad Justitsministeren den Gang havde sagt. Ja, hvad andet behøves der af Bevis? Er det da ikke Bevis nok for, at den Mand ikke er værdig til at beklæde det Embede, han sidder inde med?

Jeg har endnu kun en eneste lille Ting tilbage. Jeg havde sammenlignet den Strafsudsættelse, der har fundet Sted her med Hensyn til Redaktør Johannes Hansen, og saa Tilfældet med den fattige Kone derovre i Vejle Amt. De kunne læse hendes Historie i Ministerialtidende for 5. Marts 1906. Jeg anbefaler alle, der interessere sig for Justitsministerens Maade at haandhæve Justitsen og varetage Retten her i Landet paa, at læse en saadan lille Skrivelse som den i Ministerialtidende for 5. Marts 1906 og saa sammenligne den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister behandler denne fattige Kone ovre i Vejle Amt, med hans Behandling af Johannes